

[Wilhelm]

indre fjende, dvs. alle, der kritiserer systemet, og som løftestang for større bevillinger til politi og militær er det sikkert effektivt nok med sådanne dramatiske henvendelser og efterfølgende razziaer og TV-fremvisninger af antiterrorkorps, og jeg ved ikke hvad, også selv om det hver gang har vist sig at være falske anmeldelser fra de tyske politimyndigheder.

Det er under udvalgsarbejdet – lidt modstræbende, bliver jeg nødt til at sige – kommet frem, først at Norge ville tage forbehold over for artikel 8, og nu sidst at Italien vil tage samme forbehold, og at Frankrig og Irland slet ikke påtænker at ratificere konventionen. Men den danske regering lægger sig gerne i spidsen sammen med Vesttyskland for den totalitære udvikling i Europa, og CDs ordfører har med vanlig realitetssans udlagt dette på den måde, at Danmark er det manglende led i kæden, fordi man altså ikke vil tage det allersidste skridt med.

At de konservative og centrum-demokraterne og de kristelige også vil opgive forbeholdet mod udlevering, kan måske ikke undre. Jeg synes dog, det skal registreres, fordi det sætter deres holdning til hr. Glistrups forslag om dødsstraf og summarisk retspleje i et særligt lys. Det er nu demonstreret, at holdningen i virkeligheden fra de partier var, at hr. Glistrups forslag var udmærket, blot man kunne overlade til andre lande at eksekvere straffen.

Venstre er på samme hold, og det er lidt svært ikke at erindre partiet en smule om dets fortid. Den forbrydelse, som de gæve venstrebønder begik, når de i provisorietiden rev Estrups gendarmer af hestene, ville være omfattelig af denne konvention. Men det er selvfølgelig tåbeligt at foreholde venstre disse ting, eftersom man vanskeligt kan forestille sig noget fjernere fra de omtalte venstrebønder end f. eks. hr. Arne Christiansen og fru Nathalie Lind.

Retsforbundet og til dels de radikale er de hæderlige undtagelser i denne sammenhæng. De ulvetider, vi befinder os i, er ellers, bortset fra disse to partier, karakteriseret ved, at forsvaret for de borgerlige frihedsrettigheder og retsgarantier er overladt til de uborgerlige, og at man så at sige har givet de revolutionære monopol på besindigheden. Det gælder ikke bare i denne sag. Det har været fast mønster i forbindelse med blokadecirkulæret,

stopforliget, kriminalisering af lønglidning, mexikanersag, FET- og PET- og BT-dagsorden, retsplejelov, prøvesagerne på kulturpolitikken osv., og i alle disse tilfælde dalrer socialdemokratiet af sted efter den eneste rettesnor, at så længe der bare er nogle på begge sider, må man være på rette vej: vil den mest formørkede højrefløj have afskaffet alle liberale retsgarantier, må det være rigtig socialdemokratisk politik efter hensynetagen til alle sider at afskaffe halvdelen af dem. Det er denne sag et sørgelig typisk eksempel på.

Glistrup (FP):

Jeg må måske begynde med at takke ordførerne for, at de har bekræftet, at det af mig tidligere på samlingen fremsatte forslag om samfundets nødværge mod livsødelæggende terrorisme stadig lever. Som hr. Wilhelm nu lige fremhævede, er det jo således, at der er masser i dette ting, som af partitaktiske grunde stemte imod det og håbede, at Danmark i almindelighed kunne hygge sig uden om problemerne, men som i virkeligheden inderst inde ved, at det var et godt forslag – og det bliver vistnok også taget frem engang igen.

Men det er jo ikke det, der direkte står på dagsordenen i dag, og det, der diskuteres i dag, er jo heller ikke det, der står på dagsordenen, men derimod, hvorvidt Danmark skal tage forbehold over for et par artikler i en konvention, som vi i og for sig alle sammen er enige om at Danmark skal tiltræde, nemlig om man skal tage forbehold over for artikel 1 og over for artikel 8.

Den offentlige debat om det første spørgsmål, om eventuelt forbehold i forhold til artikel 1, har været domineret af medier som Berlingske Tidende, Radioavisen, Dagens Nyt og sådan nogle, og resultatet er blevet – om det er derfor, ved jeg ikke – at den offentlige debat er blevet særdeles vildledende vedrørende dette område.

Det har desværre forført nogle af ordførerne her i dag til at referere dette problem helt skævt i forhold til det, der i virkeligheden foreligger. Mest fremtrådte skævheden vel i fru Mimi Jakobsens indlæg, hvor hun sagde, at hvis vi tager dette forbehold over for artikel 1, vil Danmark blive det manglende led i kæden i den fælleseuropæiske kamp imod terrorismen. Det er nok på linje med det, som medierne har forsøgt at bilde be-